

1 Μαρτίου.—Είμαι δεκαοχτώ ετών. Δεν είμαι βέβαια εξαιρετικά ωραία, έχω όμως άρκετη χάρι και λεπτότητα για ν' αρέσω σε πολλούς. Μά μου λείπει εκείνο το κάτι, το ξεχωριστό θέλημα, που χορηγείται και σαγηνεύει και ένθουσιάζει τους άνδρες. Γι' αυτό αρέσω κυρίως σ' όσους δεν είναι αποφασισμένοι να παντρευτούν.

—Αχ ! Είναι ανάγκη να διορθώσω αυτή τη μειονετικότητά μου. —Αλλά με ποιά τρόπο ; Μήπως πρέπει να ζωντήσω τη...μήτη μου ; Να ξυρξώ με φρούδια μου ; Να χορολογήω ταυρίνικα ; Δεν ξέρω... Δεν ξέρω. Πάντως, πρέπει να διορθωθεί το πράγμα, να γίνω πού έξεντρική ίσως, για να χορηγώ και να ένθουσιάζω τους άνδρες...

6 Μαρτίου.—Χθές, στον πρώτο χορό των Μπαζάρ, όταν μπήκε το μικρό εκείνο τέρας, ή δεσποινίς Μπέλ, άκουσα να ψιθυρίζουν με θανάσιμο :

—Η άρραβωνιασμένη !..

Όλον ή προσοχή έπεσε άμέσως επάνω στην Μπέλ. Μά είναι να γελιά κανείς. Την έκόπτααν διαρκώς, έπρόσεχαν τον τρόπο με τον οποίο έφαινετο στον άρραβωνιαστικό της, την είχαν περιρικλώσει, την κοιλώκευαν και την περιποιόντουσαν. Θεέ μου ! Το μικρό εκείνο τέρας πλε γίνει ή βασίλισσα της βραδείας... Κι' όμως, έχω ήμια άπειρος πού ωραμότερη απ' την Μπέλ... Έπρόσεξα ότι όλοι οι νέοι — και προ πάντων ο Μπαζάρ — την περιποιόνταν με κάθε τρόπο και την άνιχνάζαν να φλαφή, για ν' άκούνε τη φωνή της. Έπρόσεξα άκόμη ότι όλοι οι νέοι, πού είναι αποφασισμένοι να παντρευτούν, άπεριόνοτο ύπερβολικά οικειότητα άνάτητά της, για να κάνουν τον άρραβωνιαστικό της να ζηλεύει, και ότι έδοκίμαζαν μιά άπειρη εύτυχία, όταν εκείνος έξεδηλώνει τη ζήλεια του. Όταν όμως οι άρραβωνιασμένοι φανόντουσαν εύτυχεις από τον έρωτά τους, οι άλλοι έστενοχωρούντο και «έζαναν μούτρα».

Για ποιά λόγο, λοιπόν, περιτριγυρίζαν με τέτοια συγκίνηση το μικρό εκείνο τέρας, πού, όσο ήταν άκόμα έλεύθερο, κανείς δεν το λογάριζε, κανείς δεν το είχε προσέξει ; Ίσως τά αιώνα θέλημα, πού περιρικλεί κάθε ξένη ιδιοκτησία, κάθε πράγμα άπηχορευμένο, ίσως ή ύποβολή, να ήταν ή αιτία αυτής της άπότομης μεταβολής της κοινής γνώμης. Δεν προσπαθώ να κάμω ψυχολογικές παρατηρήσεις. —Όστόσο, όμως, έσημάτισα την πεποίθησι, ότι για να βρω το σύμγλο πού θέλω, πρέπει να έχω προηγουμένως έναν ολοονόητοτε άρραβωνιαστικό.

8 Μαρτίου.—Τό σχέδιο της ενεργείας μου καταρτίζεται λαμπρά. Μου χρειάζεται άνυπερθέτως ένας άρραβωνιαστικός... Όχι, βέβαια, ένας άληθινός άρραβωνιαστικός, αλλά ένας ψεύτικος, ένας εικονικός, ο οποίος θα με βοηθήσει να βρω και να πάρω τον άληθινό, πού μ' αρέσει — τον νέο Μπαζάρ έξαρνα. Μόλις ο κ. Μπαζάρ έχαμη το δόλωμα, τελειώνει κι' ο προορισμός του εικονικού άρραβωνιαστικού μου. Παραχωρεί τότε στον εύτυχ ή αντίζηλό τη θέσι του και την γλυκεριά αταπάτη ότι μπόρεσε τάχα να βγάλη απ' τη μέση έναν άληθινό άρραβωνιαστικό...

—Μά πού θα βρω τό νέο, πού θα θέληση να μείνη πιστός στη συνωμοσία μου και να παίξη έναν τέτοιο άχαρο ρόλο ;... —Α ! σκέφτηκα ! Ο Έξάδελφός μου ο Παύλος. Αιτός πού σπουδάζει στη στρατιωτική σχολή του Φοντενευαλιό. Δεν είναι έλεύθερος παρά κάθε Σάββατο. Γι' αυτό δεν θα μου είναι και πολύ ένθελγικός. —Έπειτα είναι μικρότερός μου κατά ένα χρόνο, έξαιρετικά όφραϊός και πολύ δξήθιμος, ώστε να μ ή συμφωνούν οι χαρακτήρες μας.

κάπως ύπερβολικά ζωσηή.

—Μά πού φαίνεται ότι σάς έχω ξαναδή, της λέει. —Μάλιστα ! Του άπαντήσι εκείνη. Παραονιάστηκα μπροστά σας σήμερα τό πρωί, μά δεν σάς άρεσε τό χρώμα των μαλλιών μου... Τά έβαψα λοιπόν με άλλο χρώμα και ξαναγύρισα...

Και ή παρήλασι των ύπομηρίων συνεχίζεται. Μιά μικρή ξανθεία κοίλια, βαμμένη ύπερβολικά, κάνει μιά άκροβατική τοίχια, τη στιγμή πού περνάει μπροστά απ' τον Σάμιου Λή.

—Πηγαίνετε... έξακολούθει έκείνος, χωρίς να δώσει καμιά προσοχή στην άκροβάτιδα.

—Ανάμεσα στις 2.000 πού είδα σήμερα, μου λέει τέλος ο Σάμιου Λή, μόνο 70 θα ξαναγύρισουν για να κάνουν μιά δοκιμή μπροστά στο κινηματογραφικό μηχάνημα... —Αν καταφέρω τώρα να διαλέξω 12 απ' αυτές τις 70, θα πώ ότι δεν πήγε ή ημέρα μου χαμένη, γιατί δεν φτάνει μόνο να είναι ώμορφες, πρέπει να έχουν και φωτογένεια...

Κι' ο Σάμιου Λή φεύγει απ' το σκοπόντιω ζαλισμένος άκόμη από τό διάλεγμα των 2.000...καλλονών !

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΡΣΕΛ ΠΡΕΒ

(Από τό ήμερλέγις μιάς νέας)

μον ! Θα παίξης τό ρόλο του άρραβωνιαστικού, έτσι σ' άστειά, για να κινής τους άλλους να με προσέξουν.

Και του έξήγησα τη σκέψη μου, τελειώνοντας με αυτά τά λόγια :

—Αυτό μοιάζει, ξέρεις, με τό φάρμακο πού κάνουν στη Σκωτία. Δένουν για δόλωμα στην άκρη του άγκιστριού ένα φάρμακο από τενεκέ και τό ρίχνουν στη θάλασσα. Ένα μεγάλο ψάρι τότε θα πάη να χάμη το ψεύτικο φάρμακο. Τραβούν έπειτα τό άγκιστρο, βγάζουν τό ψεύτικο φάρμακο και τραπούν τό άληθινό. Λοιπόν, κι' έσύ θα μου χρησιμεύσεις για δόλωμα — άρραβωνιαστικός από...τενεκέ !..

—Τό σχέδιό σου δεν είναι κακό, μου άπάντησε. Μά έχω δεν ξέρω να χορηγώ κι' ένας άρραβωνιαστικός πρέπει να ξέρη να χορηγεί.

—Μή φοβάσαι, θα σε βοηθήσω έχω. Θα σε περιβάλω με γλυκές περιποιήσεις. Στο κάτω — κάτω θα σε μάθω και χορό... Θα ίδής...

Ο Παυλάκης σκέφτηκε λίγο κι' ύστερα είπε χαμρά :

—Άγαπήτη μου έξαδέλφη, τραλλάβηρες ; Ξέρεις ότι είμαι ένας στρατιωτικός κι' είναι ντροπή για μένα να διαλύσω έναν άρραβώνα κατά τρόπο έξευτελιστικό, άφοσ παίξω έναν τόσο κομικό ρόλο ;

—Είσαι λοιπόν τόσο δειλός και φρόνιμος ; απ' τη την ήμια ;

—Έγώ είμαι πού τραλλάς απ' όσους τους τραλλάς... Μά ξέρεις... Η περιπέτεια είναι μέσ' στο αίμα μου. Αλλά, άν—ο μη γένοτο—δεν χάμη κανένας τό δόλωμα και...μείνω για πάντα πισωμένος στο άγκιστρο ;

Προσπαθώσε να μου ξεπύνη, αλλά τον είχα πιά κλονίσει και δεν άργησε να θριαμβεύσει ή δική μου θέλησις.

Τό άπόγευμα κούλας ο έξαδέλφός μου ζήτησε έπιστήμις τό χέρι μου απ' τους γονείς μου. Στο σπίτι μου έπεσε ξαφνικά, σαν ώραίο πορτογηνια, ή εγχαριστός απ' τη έκπληξις. Άρραβωνιάσαμε !.. Η μητέρα μου διασάλευσε τό εσχάριστο γεγονός δεξιά κι' άριστερα.

17 Μαρτίου.—Χθές Σάββατο, δεύτερος χορός στο σπίτι των Μπαζάρ. Θεέ μου, τί θριαμβευτική βραδεία ήταν εκείνη ; Δέχτηκα μύριες κολακευτικές περιποιήσεις, μύριες εύχές... Και πριν άρχισι άκόμα τό πρώτο βάλς, ο νέος Άλφρέδος Μπαζάρ—αχ ! ναί, αυτό τό...χορηγικό λαμπρά—με προσκάλεσε να χορεύω μαζί του. Έγώ του έδειξα δελιά τον Παύλο έμωυ.

—Ζήτηστε με από τον άρραβωνιαστικό μου... τό είπα.

Ο Παύλος έπιαξε θαυμάσια τό ρόλο του. Φάνηκε στην άρχη ότι δυσκολεύεται να μου έπιτρέψη, μά κατόπι ένθελγώρης.

Ο Μπαζάρ με τραβήξε με άσπνήσιμη όρημ στο στόδολο του χορού και σαν ανθεσμένος, τρεμόνασε από συγκίνηση, πού είπε :

—Λοιπόν, είναι αποφασισμένο ; Είσθε πράγματι ή άρραβωνιαστικός του έξαδέλφου σας ;

—Ήταν ή θέλησις όλης της οικογενείας μου, του άπάντησα.

Αιτός άνυστέναξε και λίγο έλειψε να κλάψη.

24 Μαρτίου.—Τρίτος χορός στο Μπαζάρ. Τό φτωχό παιδί !.. —Υποφέρει φορητά «Ταμπάκι» διαρκώς τό δόλωμα, μά μιλώη στον πατέρα μου, είμαι βέβαιη. Ο Παύλος δεν έχει πια άνάχη βοηθείας. Έκτελει μόνος τον θαυμάσιο τό μέρος του. Χορεύει διαρκώς βάλς μαζί μου και με σαγγει σαν τρελλάς.

31 Μαρτίου.—Μποϊ ! Ο Μπαζάρ με ζήτησε. Κι' έχω έξουκολώθηκα ότι τον άγατώ τρελλά ! Η μαιά έμεινε με τό στάμα άνοιχτό, ο μπαταλις έθύκωσε. Για να τους καθηνώχασα, τους είπα ότι ο Παύλος συμφωνεί μαζί μου. Πήγα μάλιστα και τον βάρνα.

—Χρυσέ μου ξαδερφούλη, του φώναξα χαμρά, και κρησάτησα στο λαμό του. Σ' εσχάριστά ! Σ' εσχάριστά πολύ... Χάρη σ' έμένα άπό κήσια ότι έυθιμώισα... Να σε φιλήσω, ξαδερφούλη μου !..

Και τούδωσα διώ γρήγορα σκασιτά φιλιά στα μάγουλα.

Και ύστερα, κρατώντας τον από τους ώμους, του πρόδωσα :

—Τώρα σού ξαναδίνω την έλευθερία σου. Άιντε, γυά σου !..

Έκείνος με κίτταξε με μιά θυμωμένο και μου φώναξε :

—Δέν έννοω να άποχωρήσω... Είσαι δική μου. Σ' άγαπά !.. Σ' άγαπά !.. Καταλοβαίνεις ;

1 Απριλίου.—Δέν ξέρω τί να κάμω πια... Ο πατέρας βλαστημάει έκεί πού τάμπλιξας... Η μητέρα κλάει. Ο Μπαζάρ στενάζει... Ο Παύλος λέει πός δεν θα άποχωρήση ποτέ... ποτέ !..

—Αχ !. Θεέ μου... Είναι να τραλλάη κανείς ! Ζητούσα ένα σύμγλο, κι' έπιλέξα με διώ !..

